

Arrest

nr. 103 891 van 30 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN WESEMAEL en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, B.(...) A.(...), bent een minderjarige Afghaanse jongeman van Pashtou-origine van zestien jaar. U bent geboren in het dorp Kata Qala gelegen in het district Khojagar, dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Takhar. Uw vader had anderhalve jerib grond die hij zelf bewerkte. U woonde samen met uw ouders, uw broer en uw zus. Uw oom woonde in het zelfde dorp.

Uw problemen begonnen toen er twee mannen aanklopten. Ze vroegen naar uw vader die ze kenden door af en toe een praatje te slaan met hem op de velden. Plots kwamen er tien mannen met bedekte gezichten en wapens tevoorschijn. U moest de gastenkamer klaarmaken. Terwijl de tien mannen in de gastenkamer verbleven, praatte uw vader een uur tot twee uren met één van deze twee

mannen. Toen de mannen terug weggingen, lieten ze hun wapens achter. Jullie moesten ervoor zorgen tot dat ze ze kwamen ophalen. Toen ze weg waren, legde uw vader de situatie uit aan uw moeder. Uw ouders bediscussieerden de zaak terwijl u moest gaan slapen. De dag erop verzocht uw moeder uw vader om de wapens te rapporteren aan de politie. Uw vader maakte duidelijk dat ze hierdoor in de problemen gingen komen met de taliban. Uw moeder zei dat hij moest beslissen wat te doen. De volgende dag, toen uw vader op de velden aan het werk was, smeekte uw moeder u om naar de politie te gaan. U stemde toe.

De politie kwam ter plaatse, nam foto's van de wapens en bracht ze naar het politie kantoor. De politie vroeg uw vader wie de wapens had gebracht en waarom hij de politie niet eerder had verwittigd. Uw vader kon blijkbaar geen overtuigend antwoord geven waarop de politie verdenkingen naar jullie toe begon te uiten. De politie gaf jullie enkele dagen om na te denken en ging dan terugkomen.

Ongeveer zeven à acht dagen later bleef u overnachten bij uw oom. Die nacht kwam de taliban naar uw huis. Ze vroegen uw vader naar de wapens. Ze deelden mee dat ze over informatie beschikten dat u de wapens gerapporteerd had aan de politie. Na het incident besliste uw vader dat het beter was dat u bij de oom zou blijven.

Drie dagen later viel de taliban binnen in het huis van uw vader. Ze waren op zoek naar u. Uw vader werd geslagen maar zei dat hij geen idee had waar u uithing. Die ochtend van de inval van de taliban kwam ook de politie bij jullie op bezoek. Ze waren net als de taliban op zoek naar u. Ze wilden via u te weten komen wie de mensen waren die de wapens hadden gebracht. Die dag besliste uw vader en oom dat u het land moest ontvluchten.

U ontvluchtte Afghanistan rond februari 2012 en kwam aan in België op 10 juni 2012 waar u de volgende dag op 11 juni 2012 asiel aanvraagde.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de taliban u zal vermoorden en dat de autoriteiten u gaan arresteren.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden**

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over de taliban die hun wapens bij uw familie in bewaring zouden laten, weinig geloofwaardig zijn. Zo wist u met zekerheid te zeggen dat er van de veertig families die in uw dorp woonden er sommige de taliban steunden (CGVS p. 6, 7 en 9). Dan kan men zich de vraag stellen waarom de taliban hun wapens in bewaring geven bij een familie waarvan ze niet weten of die hen steunt of niet. **Waarom zouden ze het risico nemen hun wapens bij een familie achter te laten die eventueel de situatie niet aankan of de politie verwittigt als er met zekerheid andere families in het dorp zijn die de wapens zouden bijhouden uit overtuiging of sympathie voor de taliban?**

Nadat de tien gewapende mannen zich geïnstalleerd hadden in de gastenkamer bleven uw vader en de twee mannen een uur à twee uren buiten staan om te praten (CGVS p. 10). Als u gevraagd wordt waarover ze dan praatten, antwoordt u dat uw vader met beide mannen een half uur over de velden en de irrigatie praatte (CGVS p. 10), dat daarna één van de mannen naar de gastenkamer ging en dat uw vader en één van die twee mannen nog één uur, twee uur of een halfuur verder praatten over de velden (CGVS p. 11). **Los van het feit dat er blijkbaar heel wat te vertellen valt over anderhalve jerib grond (CGVS p. 17), kan men zich toch de vraag stellen of uw vader niets beters te bespreken had met deze twee mannen.** Hij had immers net de schrik van zijn leven opgelopen toen er tien gewapende mannen met bedekte gezichten aan zijn voordeur verschenen (CGVS p. 7). Het minste dat men kan verwachten is dat uw vader ten minste polst naar hoelang hij hun wapens in de gastenkamer moest bijhouden. Op die manier kon hij zich een idee vormen van hoelang hij met dit risico ging moeten leven. Toch verklaarde u dat hij dit niet deed (CGVS p. 11). Het feit dat hij angstig is, is geen excuus om dit niet te vragen. Blijkbaar gingen uw vader en de twee mannen vriendschappelijk met elkaar om (zie het gesprek over de velden) waardoor uw vader zich dergelijke vraag wel kon veroorloven. **Het feit dat hij dit niet doet en zo nalaat om te weten hoelang hij die onzekerheid en het risico ging moeten verdragen, is in deze amicale context weinig aannemelijk.**

Vervolgens is het opmerkelijk dat uw moeder ingaat tegen de beslissing van uw vader om niet naar de politie te stappen. Er werd wel degelijk gesproken over het incident en hoe jullie dachten het te moeten afhandelen. Uw ouders bediscussieerden het de avond zelf (CGVS p. 12) en de volgende avond tijdens het avondeten (CGVS p. 13). Tijdens deze gesprekken werd duidelijk gemaakt door uw vader dat hij geen andere keuze had dan de wapens aan te nemen (CGVS p. 12) en dat er niet naar de politie mocht gestapt worden gelet op het feit hij in de problemen zou komen met de taliban (CGVS p. 13). Een perfect rationele en logische redenering van uw vader. **Daarom is het weinig waarschijnlijk dat uw moeder op eigen initiatief, tegen haar man in, zou beslissen om naar de politie te stappen.** Het is weinig waarschijnlijk omdat haar beslissing alle logica tart (naar de politie stappen biedt een absolute zekerheid dat men problemen krijgt met de taliban terwijl als men gewoon afwacht er mogelijkheden zijn dat men er zonder kleerscheuren vanaf komt) en ze daarmee ook nog eens ingaat tegen de beslissing van haar man die heel duidelijk had gemaakt dat hij niet wou dat er naar de politie werd gegaan. **In een Afghaanse, patriarchale context is dit zeer onwaarschijnlijk.**

Bovendien is niet echt duidelijk waarom de taliban u zou willen vervolgen omwille van de in beslag genomen wapens. De taliban had de wapens immers in bewaring gegeven bij uw vader (CGVS p. 7). Hij was er verantwoordelijk voor. De taliban mag dan al informatie gehad hebben dat u de politie had verwittigd (CGVS p. 8), u was op dat moment nog een kind en uw vader had de verantwoordelijkheid voor u en de wapens. **Het is dan ook vreemd dat de taliban een kind zou verantwoordelijk houden voor deze daden en dat als de taliban uw vader tot tweemaal toe lastig valt in zijn huis, ze enkel oog blijken te hebben voor u (CGVS p. 8),** een minderjarige die onder de verantwoordelijkheid valt van zijn ouders.

Ten tweede is ook de ingeroepen vrees ten opzichte van de politie weinig geloofwaardig. Zo is het weinig logisch dat als u zelf naar de politie stapt dat u verdacht zouden worden van banden met de taliban. Had u niet naar de politie gestapt dan had die politie geen flauw benul gehad van de wapens. **Het lijkt dan ook nogal vergezocht dat als u wapens rapporteert aan de politie, waar zij geen weet van hebben, diezelfde politie u zou verdenken van sympathie voor de taliban.** In deze logica zou u immers u zelf aangeven bij de politie met wapens. De reden waarom jullie verdacht werden, is omdat jullie geen informatie konden geven over de mannen die de wapens hadden gebracht (CGVS p. 8). Op de politie hun vraag wie deze mannen waren, antwoorden jullie we weten het niet, we weten niet wie ze waren (CGVS p. 8). Even later in het gehoor blijkt dat jullie de namen en de regio van herkomst van deze twee mannen kenden (CGVS p. 11). Als u gevraagd wordt waarom uw vader dit dan niet gemeld heeft aan de politie, antwoordt u dat hij dat wel gedaan heeft (CGVS p. 14). **Het kan natuurlijk niet dat u vrees voor vervolging van de politie inroept omdat de politie u verdenkt van banden met de taliban omdat u geen informatie 'wou' of 'kon' geven over deze mannen (CGVS p. 8) als u even later beweert dat uw vader hen hun namen en de regio van afkomst heeft doorgespeeld (CGVS p. 14).** Met een naam, een regio en een beschrijving van twee ooggetuigen kan men een zoektocht voor deze twee mannen beginnen. **Als u verklaart dat de politie dit incident als een groot probleem beschouwde die problemen kon opleveren voor de autoriteiten (CGVS p. 8) is het dan ook weinig geloofwaardig dat ze u een paar dagen bedenktijd zouden geven om met meer informatie over deze mannen op de proppen te komen terwijl ze al al het benodigde om een zoektocht te organiseren in hun bezit hadden.**

Ten slotte is het weinig aannemelijk dat de politie gezien de urgentie van de zaak jullie pas na elf dagen terug opzoekt. U zelf verklaart dat het maar zeven à acht dagen was (CGVS p. 14) maar uit uweerdere verklaringen blijkt dat het tien tot elf dagen was (CGVS p. 8). Bovendien is het weinig geloofwaardig dat als de politie dan na tien of elf dagen terugkomt ze specifiek vragen naar u (CGVS p. 8). Blijkbaar zijn ze niet meer geïnteresseerd in die twee taliban-leden maar wel in u. Het was immers uw vader die de beste garantie bood op het terugvinden van die twee taliban-leden (CGVS p. 11, 12 en 17). Uw excuus dat de politie hem als een oud man aanzag, is weinig afdoende gelet op de voor de hand liggende reden dat uw vader die mensen beter kende dan u en gezien het feit dat hij nog altijd anderhalve jerib grond onderhield en bijgevolg nog fit en lucide moet zijn geweest (CGVS p. 17).

De vaststelling dat de taliban alternatieven had om hun wapens te verbergen, de vaststelling dat uw moeder tegen alle logica in de politie wil verwittigen, dat de taliban u vervolgt en niet uw vader samen met de vaststelling dat de autoriteiten geen redenen hadden om u persoonlijk te viseren en het feit dat uw vader voldoende informatie over de twee mannen aan de politie had overgemaakt, tonen aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

Wat betreft uw profiel als alleenstaande minderjarige moet worden opgemerkt dat u over een voldoende netwerk beschikt in uw regio van herkomst. Vooreerst is niet echt duidelijk waarom uw ouders überhaupt uit uw regio van herkomst zijn vertrokken. Zo verklaarde u dat u één keer kon bellen toen u in Griekenland was en dat uw oom u zei dat ze verdwenen waren (CGVS p. 5). Als u gevraagd wordt wat u bedoelt met 'verdwenen waren', antwoordt u ze zijn vertrokken, maar mijn oom

weet niet naar waar (CGVS p. 5). U kon geen bijkomende informatie vragen aangezien de smokkelaar de telefoon afnam (CGVS p. 5). Men kan zich de vraag stellen waarom de smokkelaar uw GSM afneemt op zo'n cruciaal moment als hij die daarna gewoon teruggeeft (CGVS p. 5). **Het is dan ook weinig geloofwaardig dat uw smokkelaar er geen probleem mee had dat u mensen contacteerde zolang u het maar niet op dat ene cruciale moment deed waar uw oom u essentiële informatie wil geven over uw ouders.** Bovendien sprak u zichzelf tegen als u eerst verklaart dat ze verdwenen waren en daarna verduidelijkt dat ze vertrokken waren maar uw oom niet wist naar waar (CGVS p. 5). In de eerste versie is het lot van uw ouders een soort mysterie terwijl het in uw tweede versie een weloverwogen keuze was om te vertrekken. Uw excuus dat u niet kon verstaan wat uw oom precies wou zeggen, valt in het water als u uw oom heeft horen zeggen dat hij niet wist naar waar ze vertrokken waren (CGVS p. 5). **Het lijkt er dan ook eerder op dat u een uitvlucht zoekt om aan te tonen dat u geen contact kunt opnemen met uw ouders.**

Bovendien woont ook uw oom nog steeds in hetzelfde dorp. Uw oom waar u een goede relatie mee heeft en volgens uw verklaringen kon op rekenen in moeilijke tijden (CGVS p. 8 en 9). Toen u hem belde in Griekenland beweerde u immers dat hij nog altijd in uw geboortedorp woonde (CGVS p. 15 en 16). Aangezien hij niets met uw asielrelaas te maken had en hij kon blijven nadat uw ouders verdwenen of vertrokken waren kan dus met grote waarschijnlijkheid aangenomen worden dat hij zich daar nog steeds bevindt en u zich ook onder zijn bescherming kunt plaatsen. Tot slot dient nog toegevoegd te worden dat het feit dat uw asielrelaas als ongeloofwaardig wordt beschouwd ook de geloofwaardigheid over het feit of uw ouders al dan niet verdwenen of vertrokken zijn op zodanige ernstige wijze aantast dat er geen geloof kan aan gehecht worden, net zomin als er geloof kan gehecht worden aan het feit dat u geen contact met uw ouders kunt opnemen.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Takhar, meer bepaald in het district Khwaja Gar, te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Takhar een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale

Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat het aantal incidenten in de provincie Takhar zeer laag is en er vrijwel geen burgerslachtoffers zijn.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Takhar, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Takhar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 "betreffende de formele motivering van Administratieve akten" en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. In een derde middel verwijst verzoeker naar "afwenning van macht: miskennen van feitelijkheden".

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een krantenartikel.

Per aangetekende brief van 5 maart 2013 bezorgt verzoeker de Raad de volgende stukken: informatie van UNHCR in verband met Kata Qala, artikelen omtrent de veiligheidssituatie in Takhar provincie BBC en een verslag intelligentie-onderzoek van verzoeker.

2.3. De Raad kan geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas.

Zo kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers verklaringen over de taliban die hun wapens bij zijn familie in bewaring zouden laten. Verzoeker wist immers met zekerheid te zeggen dat er van de veertig families die in zijn dorp woonden er sommige de taliban steunden (stuk 3, gehoorverslag, p. 6, 7, 9). Dan kan men zich de vraag stellen waarom de taliban hun wapens in bewaring geven bij een familie waarvan ze niet weten of die hen steunt of niet. Het is niet aannemelijk dat de taliban hun wapens bij een familie achterlaten die eventueel de situatie niet aankan of de politie verwittigt als er met zekerheid andere families in het dorp zijn die de wapens zouden bijhouden uit overtuiging of sympathie voor de taliban. De argumentatie dat kan aangenomen worden dat er in niet veel woningen zulk een grote hoeveelheid wapens kunnen worden ondergebracht en dat de taliban op deze manier nieuwe taliban leden wensten te verwerven zijn louter beweringen van verzoeker zonder enige objectieve grondslag. Het betoog dat het gastenverblijf verscholen lag achter een aantal bomen en dus niet onmiddellijk zichtbaar was voor voorbijgangers en dat de taliban zijn vader vertrouwden gezien ze hem kenden en hij een respectabele leeftijd had, doen evenmin afbreuk aan voormelde vaststelling. Ook al kende de taliban verzoekers vader en werd hij vertrouwd, dan nog is het vreemd dat zij zouden opteren hun wapens bij verzoekers familie achter te laten, terwijl zij reeds de steun hadden van enkele families in verzoekers dorp.

De Raad acht het evenmin aannemelijk dat verzoekers moeder ingaat tegen de beslissing van zijn vader om niet naar de politie te stappen. Er werd wel degelijk gesproken over het incident en hoe zij dachten het te moeten afhandelen. Verzoeker verklaarde dat zijn ouders erover discussieerden de avond zelf (stuk 3, gehoorverslag, p. 12) en de volgende avond tijdens het avondeten (stuk 3, gehoorverslag, p. 13). Tijdens deze gesprekken werd duidelijk gemaakt door verzoekers vader dat hij geen andere keuze had dan de wapens aan te nemen (stuk 3, gehoorverslag, p. 12) en dat er niet naar de politie mocht gestapt worden gelet op het feit dat hij in de problemen zou komen met de taliban (stuk 3, gehoorverslag, p. 13). Het is daarom niet aannemelijk dat verzoekers moeder op eigen initiatief, tegen

haar man in, zou beslissen om naar de politie te stappen. Het is niet geloofwaardig omdat ze daarmee ingaat tegen de beslissing van haar echtgenoot die heel duidelijk had gemaakt dat hij niet wou dat er naar de politie werd gegaan gelet op de risico's die dit met zich zou meebrengen. Het argument dat zijn vader een zeer oude man was en dat om die reden zijn moeder, dewelke een jonge vrouw was, meer invloed had en alles regelde vindt geen grondslag in het administratief dossier. Verzoeker verklaarde immers dat zijn vader en oom besloten hadden dat hij het land moest verlaten (stuk 9, vragenlijst, vraag 5), dat zijn vader besloot dat het verstandiger was om verzoeker enkele dagen bij zijn oom te laten verblijven (stuk 3, gehoorverslag, p. 8) dat de taliban verzoeker verzocht om zijn vader te gaan halen (stuk 3, gehoorverslag, p. 7), dat zij met zijn vader praatten, dat de politie zijn vader ondervroeg en dat de taliban zijn vader sloeg (stuk 3, gehoorverslag, p. 8) en dat het zijn vader was die op de velden werkte (stuk 3, gehoorverslag, p. 17). Uit het gehele gehoorverslag blijkt geenszins dat verzoekers moeder thuis de touwtjes in handen had. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter duidelijk dat verzoekers vader in het gehele relaas een sleutelrol speelt.

Bovendien is niet geloofwaardig dat de taliban verzoeker zou willen vervolgen omwille van de in beslag genomen wapens. De taliban had de wapens immers in bewaring gegeven bij verzoekers vader (stuk 3, gehoorverslag, p. 7) en deze was er verantwoordelijk voor. De taliban mag dan al informatie gehad hebben dat verzoeker de politie had verwittigd (stuk 3, gehoorverslag, p. 8), verzoeker was op dat moment nog een kind en zijn vader had de verantwoordelijkheid voor hem en de wapens. Het is dan ook vreemd dat de taliban een kind zou verantwoordelijk houden voor deze daden en dat als de taliban verzoekers vader tot tweemaal toe lastig valt in zijn huis, ze enkel oog blijken te hebben voor verzoeker (stuk 3, gehoorverslag, p. 8), een minderjarige die onder de verantwoordelijkheid valt van zijn ouders. Waar verzoeker aanneemt dat iemand van de taliban hem samen met de politie zou gezien hebben of dat er tussen de politie een spion zat, zijn louter speculaties van verzoeker. Het argument dat zijn vader een oude man is en om die reden niet meer als nuttig kan worden beschouwd in de ogen van de taliban en dat ze eerder verzoeker zullen willen ontvoeren of gebruiken in hun strijd zijn evenzeer slechts beweringen van verzoeker, zonder enige grondslag.

Voorts is ook de ingeroepen vrees ten opzichte van de politie niet geloofwaardig. Het is niet aannemelijk dat wanneer verzoeker zelf naar de politie stapt dat hij verdacht zou worden van banden met de taliban. Was verzoeker niet naar de politie gestapt dan had de politie geen weet gehad van de wapens. Verzoeker geeft eerst aan dat de reden waarom verzoeker en zijn vader verdacht werden, is omdat zij geen informatie konden geven over de mannen die de wapens hadden gebracht (stuk 3, gehoorverslag, p. 8). Op de politie hun vraag wie deze mannen waren, antwoorden zij "we weten het niet" (stuk 3, gehoorverslag, p. 8). Even later tijdens het gehoor blijkt dat verzoeker de namen en de regio van herkomst van de twee mannen kende (stuk 3, gehoorverslag, p. 11). Als verzoeker gevraagd wordt waarom zijn vader dit dan niet gemeld heeft aan de politie, antwoordt verzoeker dat hij dat wel gedaan heeft (stuk 3, gehoorverslag, p. 14). Voormelde vaststelling doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Het is niet geloofwaardig dat verzoeker een vrees voor vervolging van de politie inroept omdat de politie hem verdenkt van banden met de taliban omdat hij geen informatie 'wou' of 'kon' geven over deze mannen (stuk 3, gehoorverslag, p. 8) terwijl hij even later beweert dat zijn vader hen hun namen en de regio van afkomst heeft doorgespeeld (stuk 3, gehoorverslag, p. 14). Met een naam, een regio en een beschrijving van twee ooggetuigen kan men een zoektocht voor deze twee mannen beginnen.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift omtrent de angst om meer informatie te geven aan de politie weerlegt noch verklaart bovenstaande vaststellingen. Dat er een spion bij de politie alwaar verzoeker aangifte heeft gedaan zou zitten is bovendien slechts een bewering.

Het toevoegen van een persartikel, met betrekking tot Afghaanse agenten die door collega's verraden worden, aan het verzoekschrift volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991,

84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Op basis van voormelde vaststelling kan de Raad geen geloof hechten aan het asielrelaas.

Wat het neergelegde verslag omtrent het intelligentieonderzoek inzake verzoeker betreft, meent de Raad dat dit niet bij machte is om het ongeloofwaardig karakter van verzoekers asielrelaas te verklaren of te herstellen. Het is aan verzoeker om een geloofwaardig verhaal te vertellen. Voormelde vaststellingen kunnen dan ook niet verklaard worden door verzoekers leeftijd, laag intelligentie-quotiënt of verstandelijke beperking zoals blijkt uit voormeld verslag. Overigens blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker in staat blijkt om een spontaan asielrelaas te brengen in een chronologische volgorde (stuk 3, gehoorverslag p. 7-9).

2.5. Verzoeker maakt gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Takhar, district Khojagar, dorp Kata Qala, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit de provincie Takhar, district Khojagar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit het district Khojagar in de provincie Takhar geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt de provincie Takhar voor het tweede kwartaal van 2011 kan beschouwd worden als een met een lage onveiligheid. Het aantal incidenten bleef zeer laag behoudens een kleine uitschieter in juli. Er is zeer weinig AGE-initiated geweld, meer sprake van non-politiek en crimineel geweld zoals overvallen en drugsgerelateerd geweld. Er zijn ook bijna geen burgerslachtoffers. Geen district in Takhar steekt er bovenuit, behalve Taloqan maar ook daar is er geen sprake van algemeen geweld. In Kwaja Ghar was er één IED zonder slachtoffers buiten de drager.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Afghanistan analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok en Quqnoos die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden, publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken, en tweewekelijkse korte analyses van ANSO aan de hand van rapporten, analyses, conclusies en adviezen die door media, experts, nationale en internationale organisaties gebruikt en geciteerd worden en ook door UNHCR als een betrouwbare en valabele bron wordt beschouwd.

De door verzoeker per brief bezorgde informatie van UNHCR en andere artikelen omtrent de veiligheidssituatie kunnen geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen. Uit de informatie van

UNHCR blijkt zelfs uitdrukkelijk dat Kata Qala heden ten dage vrij is van AGE aanwezigheid en gecontroleerd wordt door de Afghaanse lokale politie. Het artikel van Afghanistan Analysts Network bericht over de claim die een Afghaanse burger instelt tegen de Britse overheid gezien hij zijn schoonvader en naaste familieleden verloor bij een luchtaanval in september 2010. Het artikel van Austrian Centre for Country Origin and Asylum Research en Documentation heeft betrekking op kinderen zonder familie in Kabul, Mazar-e Sharif en Jalalabad. De Raad wijst erop dat verzoeker verklaarde nog een oom te hebben in zijn plaats van herkomst, in de provincie Takhar, district Khojagar waarbij hij reeds verbleven heeft (stuk 3, gehoorverslag, p. 8, 15,16). Het artikel "Residents in Afghanistan north complain about rogue gunmen, rising crime" heeft betrekking op de criminaliteit in de provincie Takhar. Het artikel van Center for Strategic and International Studies geeft aan dat er Taliban aanwezigheid is in het district Khojagar. Het artikel van Afghanistan NGO Safety Office vermeldt dat er sinds augustus 2012 voor de provincie Takhar geen "Armed Opposition Group initiated activity" is. Het artikel van BBC news heeft het over de macht van warlords en commandanten in de provincie Takhar. Deze artikelen zijn aldus niet bij machte om de huidige veiligheidssituatie in de provincie Takhar en het district Khojagar aan te tonen, om de vaststellingen in voormelde SRB te ontcrachten of om aan te tonen dat de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het district Khojagar, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade conform artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF